

JENEI GYULA (1962) Szolnok

JENEI GYULA

Isteni műhiba 2.

rendkívüli eseményre készülök. az időpont még kérdéses, de a dolog elkerülhetetlennek látszik, s húsz éven belül valószínűleg megtörténik.

még nem tudni, hogyan történne pontosan. talán a barátom temetésére mennék, nagyon öregen, s némi szenilis elégtétellel, hogy túléltem. ezt apró kis győzelemként könyvelném el a sok durva vereség mellé, amiket a magas vérnyomás, a szabálytalan szívlökések, a fülzúgás, az allergia, a sipoly, az örökös fejfájások, gerincnyavalyák, lábzsibbadások, porckopások okoznának. a temetésen megfáznék, s egyébként is roskatag szerveim a végkimerülés határára taszítanának. nyomorult szívem egyre gyorsabban és egyre gyengébben dobogna. konzíliumra várnék hűvös, őszi reggelen családom körében, s még belekóstolnék egy bögre édesítőszeres kávéba, feleségem áttámogetna a hálószobába, ahol, mintha lassított filmen, befeküdnék az ágyba, engedném, hogy nyakamig húzza a takarót, esetleg erőtlenül még megkérdeném, hány óra, különben mindegy. a választ már úgysem hallanám.

madárinfluenzát követő szövődmény is lehetne, gócos tüdőgyulladás. hetekig húzódna. makacskodna az antibiotikummal, és esetleg társulhatna vizeleti, székletürítési gondokkal. nyugösen és kiszolgáltatottan telnének a hetek. néha látogatók jönnének, de meg sem próbálnék mosolyt vagy bizakodást erőltetni ábrázatomra. izzadás, pelenkaszégyen, cserepes száj, étvágytalan napszakok. egy reggel nem ébrednék fel, csak fájdalomvillanásnyira. amikor a verőér megreped a szívben. vagy arra sem. a nővér észrevenné zaklatott légzésem, elfehéredett arcom, s a doktornőért kiáltana, aki még belém nyomna egy injekciót, de már nem ide-oda sodródna a két part között, hanem csak: oda.

műtétek, vérátömlesztések. kíváncsiskodó társalgások a folyosón, ahol sugárkezelésre várunk. kihúzom még vagy három évig a diagnózis után, ahogy egykor apám a tüdőrákkal. a vége felé szondán táplálnak majd, mert nyelni nem tudok, s a morfiumtapaszok lesznek az idő fénypontjai, persze csak halványak, mint fakó hajnali csillagok. egyszerre könnyörgök majd az életért, s hogy legyen végre vége, mígnem egy, a kezelések miatt kialakuló szepszis megoldja az összes légzési nehézségem.

lehetnék visszatérő vendég pszichiátriákon, aki kényszeresen újra és újra elpróbálja a finálét, mígnem egyszer jócskán túllépve a szokásos adagon, remegő kézzel beszédném az elszánt altatószereket, amelyekkel messzi beúszok majd öntudatlan vizekre, olyan messzi, hogy már nem is érzlelem az egyre lassúbb, egyre halkabb szívütéseket. aztán, ha távolodó alakom föloldódik a horizont vonalán a hideg holdfényben, az orvosok följegyzik a percet és a napot.

ha szerelmi bánatomban vagy az elmúlás folyamatától való félelmemben úgy döntenék, hogy valami gyorsan száguldó tömegre bízom testemnek hirtelen, tehát a hosszabb kínlódástól viszonylag mentes szétzúzását, akkor elhagyott vasúti átjárót választanék, és nem törődnék a mozdonyvezető poszttraumás stresszével. de az is lehet, hogy turistáskodnék, vagy egyszerűen csak egyik településről a másikra gyalogolnék éppen a sínek mellett vagy a talpfákon lépkedve, s a kanyar miatt későn venném észre a hátam mögött közeledő mozdonyt, s ahogy próbálnék kitérni előle, megbotlanék, beleakadna a cipőm a sínbe, s már nem tudnám arrébb vonszolni magam. mindkét lábamat levágná a vonat. hamar elvéreznék, elsötétülne a világ, pedig reggel lenne. gyorsan tompulnának a neszek. de lehet, hogy a pályaudvar peronjáról szédülnék alá, vagy elsodorna a szerelvény léghuzata, s még észlelném, ahogy hívják a mentőket, ahogy körém gyűlnek az emberek. talán ez lenne a legrosszabb: ahogyan körém gyűlnek.

évekig küzdenék a kórral. néha hangtalanul imádkoznék gyerekkori szentekhez, de csak a fájdalom sűrűsödne a torkomban, meg a félelem. sorban halnának meg a barátaim, s mindegyik pusztulásában a magam sorsát siratnám. munkába menekülnék, de semmi sem segítene. türelmetlen lennék, ingerült, gonosz. nem a szavakban, azok elfogynának lassan, hanem a mozdulatokban. tört szememben addig lobogna a kín, míg fekete lyukként magába rántaná az életem.

lehet, hogy kitör a háború, újra kell rendezni az erőviszonyokat. én polgári áldozat leszek. utcai harcoké, ahogy kenyérért megyek a boltba. vagy terrortámadásé. egy olyan túszcsoport tagja, amiből tízpercenként kivégeznek egyet. mondjuk, soron következőként épp a kilencedik percben járnék. visszaszámolok, behugyozok? vajon mire gondolok az utolsó perc ötvenkettedik másodpercében? vagy az ötvennyolcadikban? kire, mire tapad

a pillantásom, amikor másfél méterről lelőnek, esetleg közvetlen közlről halántékon? vagy inkább behunyom a szemem?

tüdőrák is lehetne, hörgőből kiindulva, ahogyan az apámnak (de ezt már említettem). az embólia vándorlása, honfoglalása, s hogy esetleges semmi ne legyen, mindenre átterjedne a daganat. nyirokrendszer, máj, vese, mellékvese, gyomor, hashártya, hasnyálmirigy. a végén elviselhetetlen, levegőtlen mellkasi nyomás, tüdőcsapolás. onnantól már csak negyedóra.

történnek mulasztások, orvosi tévedések. de mind csak következmény lesz. következménye a jóvátelhetetlen isteni műhibának.

